

SENSE DRETS TRANS NO HI HA DEMOCRÀCIA

Joana López i Gina Serra
ATC

Les persones trans a Espanya estan lluny de gaudir dels mateixos drets que la resta de la població. Tot i que la nostra situació ha millorat en els últims anys, queda encara molt per fer. Durant la dictadura feixista del general Franco, les dones transsexuals van ser perseguides implacablement i es van crear lleis específiques dedicades a la seva criminalització.

La democràcia del 77 no ha pres totes les mesures necessàries perquè les persones trans tinguin els mateixos drets, deures i oportunitats que la població cis. No va ser fins el març de 2007 que es va reconèixer la veritable identitat de gènere de les persones trans, però van quedar excloses les persones trans estrangeres i els menors trans. A més, en aquesta llei, s'exigeixen dos anys de tractament hormonal, deixant en un incòmode parentesis a les persones trans que han iniciat la seva transició però encara han assolit aquesta fita.

Per tal d'acabar amb la transfòbia i l'exclusió que pateix el col·lectiu trans és necessària una llei trans estatal, doncs les autonomies no tenen totes les competències necessàries i no totes compten amb lleis trans. Finalment, cal assegurar que totes les persones trans tinguin els mateixos drets i això només és possible amb una llei trans estatal.

Units Podem va presentar al registre del Congrés dels Diputats una Llei Trans elaborada des de la comunitat trans

però no la va dur al ple del Congrés per manca del suport necessari per poder ser tramitada i aprovada, segons van declarar. Aquesta inacció de Podem ha causat incomprensió i enuig dins la comunitat trans. La Plataforma Trans va anunciar que es començaria una vaga de fam per part de 17 activistes trans per aconseguir que Podem donés una data de presentació de la Llei Trans al ple.

Finalment, el 3 d'octubre va començar la vaga de fam, però només va durar unes hores ja que Podem es va comprometre

a portar la Llei Trans Estatal al ple l'agost de 2019. El moviment trans va demostrar així que està disposat a lluitar pels seus drets, costi el que costi, i que les persones trans no ens quedarem callades si no es prenen mesures per acabar amb la transfòbia i l'exclusió social que patim.

Mar Cambrollé, presidenta de la Plataforma Trans, ha encapçalat la reacció del col·lectiu trans contra el desinterès i la inacció dels partits polítics. Ha vist que les persones trans no estem disposades a suportar més la injusta situació que patim

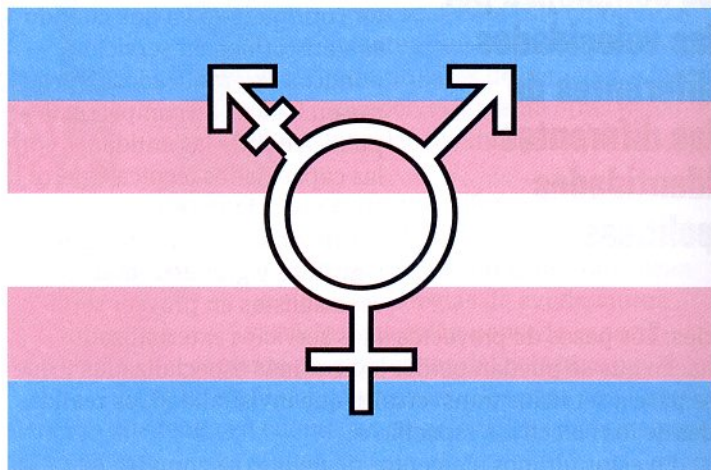
Les persones trans pateixen una gran exclusió en la nostra societat i és responsabilitat de l'Estat i de la societat posar fi a aquesta situació d'exclusió, indigna d'una democràcia i d'un estat de dret. Sense drets trans no hi ha democràcia

i que no es pot perllongar per més temps.

Però no hi ha prou amb la Llei Trans Estatal, doncs la transfòbia social dificulta molt més que a les persones cis trobar una feina. Cal dir que en els últims anys s'ha millorat la situació envers fa 20 o 30 anys, que era de completa exclusió. L'Estat s'ha de comprometre i contractar persones trans com a empleats laborals de l'administració. Aquesta mesura paliaria l'altíssim percentatge d'atur que pateix la població trans, sobretot de dones trans, i permetria que es veiés que les persones trans tenen tanta habilitats i capacitats com la resta de la població.

L'assistència sanitària ha de millorar molt, sobretot en quant a les operacions de vaginoplàstia, doncs tenen molt a millorar

Les persones trans a Espanya estan lluny de gaudir dels mateixos drets que la resta de la població

i no són dignes d'un sistema sanitari que es troba entre els millors del món. S'ha d'aprendre molt dels cirurgians tailandesos, de les operacions dels quals s'han beneficiat moltes dones trans espanyoles i de la resta del món.

En conclusió, les persones trans pateixen una gran exclusió en la nostra societat i és responsabilitat de l'Estat i de la societat posar fi a aquesta situació d'exclusió, indigna d'una democràcia i d'un estat de dret. Sense drets trans no hi ha democràcia.